

MILENKO POPIĆ

EMLÉKEZÉS

Hogyan magyarázom a visszatérést
ha nincs közeli kapu
ha az udvarban nem nyílnak az őszirózsák
ha a szerelem nem pirkad fel
ha a nap valótilanul természetes
ha minden omlás a méh része
messzire irányítva
az éhség rothadt s fanyar mélyére

Ósi hársak sohase lássátok
megtagadnátok büszkeségtek illatát
Beborítottam kérgetek
és nőttem képzelt képekben
a jogositatlan magány kimerítéséig

Most fülleltség és csönd van
a régi vidéken lassan elhaladnak az emberek
ápolom őket tekintetemmel
elviszik magukban emlékezetem
mintha örökké benne éltek volna

VELIMIR SUBOTIĆ

PREDRAG BOGDANOVIĆ-CI

A FOLYÓK ÉS ÉN

IGAZÍTSUK MEG A MUTATÓKAT

Ébressz fel bajtárs
a szememből kilopták a folyót

A hasadékba lökték
álmokkal örvény vigasztal

Igazítsuk meg a mutatókat
amíg az idő megkerül bennünket

Pusztasíkság bántja a szemet
az arcokról emberek csöpögnek.

A folyóknak beszélek a hídról
A búcsúesten:
Az ember szintén folyó
És szintén hömpölyög valamerre...

Morajlik a folyó, zúg,
És semmit sem akar mondani.
Az ember, tudom, Jó Folyó,
De néha— szomorúan elfolyik!

Hadd zúgjon egyformán!
Egyformán éljen és haljon!
Ha már emberből fakadtál —
Emberbe is ömölj!

Prága, 1974. március 28.

MOLCER Mátyás fordításai